

[Tom Behnke]

meldinger, der er kommet, kan vi håbe på, at der sker noget, men det er sandelig beskæmmende, at der skal gå 20 år, før man begynder at få øjnene op for problemerne.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Vil ministeren, når han skal på talerstolen, også bekræfte, at domstolenes fastsættelse af straffen sker under hensyntagen til det eksisterende prøveløsladelsessystem?

Sonja Albrink (CD):

CD har med stor tilfredshed modtaget ministerens redegørelse om en skærpet indsats mod vold, og det er med endnu større tilfredshed, vi har noteret os ministerens vilje til at iværksætte foranstaltninger til at imødegå den desværre konstant stigende voldskurve.

Det er jo ikke første gang, vi her i salen behandler problemet om den stigende vold. I 1989 havde vi en debat om emnet, og dengang var der enighed om, at en af mulighederne for at dæmme op mod volden kunne være, at domstolene var mere konsekvente i deres afgørelser over for voldsforbryderne. Dette blev også udtrykt i bemærkningerne til det lovforslag, der blev vedtaget.

Domstolene så dog ikke ud til at lade sig påvirke af denne tilkendegivelse og har ikke ændret praksis siden sommeren 1989, da de nye bestemmelser om voldsstraffe trådte i kraft. Stigningen i antallet af voldsforbrydelser er altså fortsat, så der er stadig væk behov for at gøre noget for at ændre udviklingen.

Når man skal overveje, hvilken indsats der skal gøres, og hvad der skal tages i betragtning, er der mange modsat rettede hensyn, der skal varetages ved hjælp af kriminalpolitiske tiltag. Først og fremmest skulle kriminalpolitikken gerne have en vis præventiv effekt, både funge som en generel barriere mod vold og have en specifik kriminalpræventiv effekt, så den enkelte person, som alligevel bliver indblandet i voldskriminalitet, føler, at samfundet reagerer med sådanne sanktioner, at det ikke er attraktivt at vende tilbage med fornyet kriminalitet.

For det andet må det være ønskeligt, at kriminalpolitikken også indeholder de elementer, som man med et forslidt udtryk kunne kalde forbedrende. Situationen i dag er nærmest stik

modsat. Personer, som har været inde i straffesystemet én gang, bliver ofte inspireret til fornyet kriminalitet, hvilket tydeligt fremgår af det meget betragtelige antal lovovertrædere, som begår nye strafbare forhold.

I voldssagerne vil der også være et offer at tage hensyn til. Det kan ikke være rigtigt, at man skal tage større hensyn til gerningsmanden end til offeret. I visse tilfælde tror jeg næsten, at man føjer en psykisk skade til den fysiske, når offeret for en voldsforbrydelse får at vide, at handlingen er blevet takseret til en minimal straf, som ikke synes at stå i rimeligt forhold til forbrydelsens grovhed.

Endelig må det være sådan, at kriminalpolitikken understøtter den almindelige retsbevidsthed, så der i almindelighed er tillid til straffesystemet og en fornemmelse af, at der er en rimelig sammenhæng mellem handlingen og dens konsekvenser. Kriminalpolitikken er derfor en balancegang mellem sociale hensyn og praktiske hensyn til flere sider, men på enkelte områder kan flere hensyn nok varetages med de samme midler.

Ministeren kommer i sin redegørelse ind på vigtigheden af en hurtig behandling af sagerne, både med hensyn til efterforskningen, domstolsbehandlingen og muligheden for hurtig påbegyndelse af afsoningen efter domfældelsen. Jeg håber, at dette er et af de punkter, hvor vi kan blive enige om at øge indsatsen og forhåbentlig også kan blive enige om at øge ressourcerne for at bringe voldsmand hurtigere igennem systemet. Det er netop et af de punkter, hvor jeg mener, at både samfundet, offeret og til dels også gerningsmanden vil have fordel af en opstramning af reglerens administration.

Det samme kan siges vedrørende spørgsmålet om udgangstilladelse og prøveløsladelse. Ministeren har på baggrund af en konkret sag i sommer allerede taget initiativ til at ændre praksis for uledsagede udgange under afsoning, og dette initiativ bakker CD helt og fuldt op. Derimod kunne jeg godt tænke mig at høre, om ministeren har overvejet at foreslå en ændring af reglerne om prøveløsladelse. I dag er det jo sådan, at strafafsonere med fængselsdomme på over 2 måneder næsten pr. automatik bliver løsladt på prøve, når to tredjedele af straffen er afsonet. Det betyder i realiteten, at de straffe, som udmåles af domstolene under medvirken af lægdommere, generelt forkortes med en tredjedel.